

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 10Co/556/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2112221643
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 04. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zlatica Javorová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2016:2112221643.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z jeho predsedníčky JUDr. Zlatice Javorovej a sudcov JUDr. Martina Holiča a Mgr. Jozefa Mačeja v právnej veci žalobcu: NOVOCHEMA, družstvo, Nixbrod 28, 934 39 Levice, IČO: 00 167 886, zastúpeného splnomocnenkyňou: alianciaadvokátov ak, s.r.o., Vlčkova 8/A, 811 05 Bratislava, IČO: 36 679 771, proti žalovanej: Slovenská republika, konajúca prostredníctvom Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné námestie č. 13, 813 11 Bratislava, o 1 726,17 eur, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Trnava z 13. októbra 2014 č. k. 12C/76/2012-92 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej potvrdzuje a v časti trov konania ho mení tak, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi náhradu trov prvostupňového konania v sume 768,61 eur na trovách právneho zastúpenia a v sume 20 eur na iných trovách konania, a to jeho splnomocnenkyňi do 3 dní.

Žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania v sume 107,24 eur, a to jeho splnomocnenkyňi do 3 dní.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa I. uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.726,17 eur v lehote do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku a II. žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v sume 20 eur za zaplatený súdny poplatok a trovy právneho zastúpenia v sume 875,10 eur v lehote do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Právne svoje rozhodnutie vo veci samej odôvodnil ust. § 2 ods. 1 a 2, § 5 ods. 1 a 2, § 33 ods. 1 a 2, § 50 ods. 1 a 2, § 57 ods. 1 a 4 E. p. (zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov); § 41 ods. 2 O.s.p. (Občianskeho súdneho poriadku č. 99/1963 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení); § 3 ods. 1, § 4 ods. 1 písm. a/, § 9 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej aj „zodpovednostný zákon“); § 107 ods. 1 a § 451 ods. 1 a 2 O. z. (Občianskeho zákonníka č. 40/1964 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení). Vecne dôvodil, že žalobca si v predmetnom konaní podľa zodpovednostného zákona uplatňoval náhradu škody 1 726,17 eur, ktorá mu mala byť spôsobená nesprávnym úradným postupom v exekučnom konaní sp. zn. EX 1314/09, vedenom na Exekútorskom úrade so sídlom v Trnave súdnym exekútorom JUDr. Petrom Juhásom (ďalej len „exekútor“), v prospech oprávneného: ODU, s.r.o., Biskupský dvúr 2095/8, Praha, Česká republika, IČO: 25 335 804, proti povinnému: NOVOCHEMA, družstvo, so sídlom Nixbrod 28, 934 39 Levice, IČO:00167886. Uvedené exekučné konanie bolo vedené na podklade exekučného titulu, ktorým bol rozsudok Krajského súdu v Brne č. k. 19Cm/209/2004-248 z 10.3.2009 a ktorý bol zo strany Krajského súdu v Brne opatrený doložkou právoplatnosti a vykonateľnosti napriek tomu, že žalobca (vystupujúci ako žalovaný v konaní 19Cm/209/2004) sa proti nemu odvolal v zákonnej lehote. Súdny

exekútor vydal dňa 24.9.2010 upovedomenie o začatí exekúcie pod sp. zn. Ex 1314/09, ktoré žalobca obdržal 6.10.2010, jeho zamestnanec sa ihneď po obdržaní upovedomenia telefonicky skontaktoval s exekútorským úradom, informoval ho, že exekučný titul nie je vykonateľný, nakoľko bolo proti nemu podané odvolanie. Z. O. - štatutárny orgán žalobcu - po návrate z cudziny 14.10.2010 rovnako telefonicky kontaktovala exekútorský úrad v tom smere, že exekučný titul nie je vykonateľný, nakoľko bol proti nemu podané odvolanie. Na doporučenie exekútorského úradu, aby vec ozrejmla písomne, zaslala exekútorškému úradu písomné podanie zo 14.10.2010 označené ako „Upovedomenie o začatí exekúcie sp. zn. Ex 1314/09“, doručené exekútorškému úradu 18.10.2010. Z obsahu podania vyplýva, že žalobca informuje exekútora, že proti rozsudku Krajského súdu v Brne podal odvolanie v zákonnej lehote, k podaniu priložil kópiu doručky o podaní odvolania. Tieto skutočnosti súdny exekútor nepoprel. Toto podanie žalobcu zo 14.10.2010 však exekútor Okresnému súdu Levice (exekučnému súdu) nepredložil. Žalobca (v exekučnom konaní v postavení povinného) neskôr požiadaj aj o odklad exekúcie a to podaniami z 25.10.2010 a 4.11.2010. Žalobca tvrdil nesprávny úradný postup exekútora, ku ktorému malo dôjsť tým, že list žalobcu (v exekučnom konaní povinného) zo dňa 14.10.2010 neposúdil ako námietky voči exekúcii v zmysle § 50 ods. 1 E.p., prípadne, že pri vyhodnotení obsahu vyššie uvedeného listu nepostupoval v zmysle § 57 E. p.. Žalovaná bola názoru, že list žalobcu zo 14.10.2010, ktorým sa vyjadril k upovedomeniu o začatí exekúcie nemožno považovať za námietky v zmysle 50 ods. 1 E. p., nakoľko takto nebol označený, ani podľa obsahu sa nejaví ako podanie námietok v zmysle vyššie uvedených zákonných ustanovení a námietky musia byť odôvodnené, čo nie je prípad listu žalobcu zo 14.10.2010, teda ani exekútor nemohol nesprávne postupovať, ak takéto podanie nepostúpil súdu na rozhodnutie o námietkach. Ani v ďalšom priebehu konania sa žalobca nedomáhal, aby exekútor list posúdil ako námietky, doručil exekútorovi ďalšie podania, z ktorých bolo zrejmé, že sa domáha odkladu výkonu exekúcie. Prvýkrát sa zmienil o podaných „námietkach“ až v žiadosti o predbežné prerokovanie náhrady škody z 15.2.2011. Uvedené písomné podanie zo 14.10.2010 neobsahuje ani jednoznačné skutočnosti, ktoré by mali preukazovať dôvody na zastavenie exekúcie alebo čiastočné zastavenie exekúcie, jednalo sa o tvrdenia žalobcu, ktoré však nebolo podložené a teda ani neboli spôsobilé vyvolať u exekútora pochybnosti a už vôbec nie istotu, že sú tu dôvody pre zastavenie exekúcie alebo čiastočné zastavenie exekúcie. Podľa žalovanej exekútor svojím postupom právo žalobcu na súdnu ochranu neporušil, ale naopak aktívne sa podieľal na jeho realizovaní, keď jeho podania, ktorými sa jednoznačne domáhal odkladu, resp. zastavenia exekúcie bezodkladne postúpil súdu na rozhodnutie v súlade so zákonom. Mala za to, že nebol splnený ani základný predpoklad zodpovednosti za škodu podľa zodpovednostného zákona, a to existencia nesprávneho úradného postupu exekútora, žalobca mal v čase podania žaloby pohľadávku na vydanie bezdôvodného obohatenia voči exekútorovi, pričom v takomto prípade nie je daný ďalší základný predpoklad zodpovednosti štátu za škodu a to vznik škody, žalobca nepreukázal bezúspešné domáhanie sa vydania bezdôvodného obohatenia, keďže žalovaná nemá vedomosť o tom, že by sa žalobca domáhal vydania bezdôvodného obohatenia od exekútora súdnou cestou. Aj v prípade, že by došlo k zániku vymáhateľnosti pohľadávky, napr. z dôvodu premlčania, žalovaná bola názoru, že by sa tak stalo v dôsledku zavinenia žalobcu porušením povinnosti podľa § 415 O. z.. K podmienke príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody žalovaná uviedla, že do štádia exekúcie sa vec žalobcu dostala v príčinnej súvislosti s tým, že Krajský súd v Brne svoj rozsudok nesprávne opatril doložkou právoplatnosti a vykonateľnosti, napriek skutočnosti, že voči predmetnému rozsudku podala žalobkyňa včas odvolanie, predmetný rozsudok sa tak stal spôsobilým exekučným titulom a na jeho podklade bolo vydané poverenie exekučným súdom (Okresným súdom Levice dňa 14.9.2010 pod sp. zn. 9Er/656/2009, poverenie č. 5402 063834) a vedené exekučné konanie sp. zn. Ex 1314/09, aj sám žalobca uviedol, že zo strany Krajského súdu v Brne nepochybne došlo k nesprávnemu úradnému postupu, až listom z 22.10.2010, doručeným žalobcovi 28.11.2010, Krajský súd v Brne uviedol, že doložku právoplatnosti a vykonateľnosti zrušil a vec bude predložená Vrchnému súdu v Olomouci na rozhodnutie o odvolaní, o ktorých skutočnostiach tak exekučný súd v čase vydania poverenia a ani neskôr exekútor v čase, keď mu žalobca doručil list, nemohol mať žiadnu vedomosť. Preto podľa žalovanej nebolo možné konštatovať ani splnenie ďalšieho predpokladu vzniku zodpovednosti za škodu v zmysle zákona a to existenciu príčinnej súvislosti medzi popísaným úradným postupom a škodou, ktorá v dôsledku toho mala žalobcovi vzniknúť. Žalovaná poukázala na nález Ústavného súdu sp.zn. PL. ÚS 49/03, II. ÚS 4/2012, I. ÚS 199/07, III. ÚS 26/08, IV. ÚS 236/08, I. ÚS 417/08, II. ÚS 475/2010, IV. ÚS 236/08, IV. ÚS 38/08, III. ÚS 269/08, III. ÚS 361/09, rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 Cz 110/84 zo 16. apríla 1985, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Cdo 199/2005 z 31. mája 2006 mutatis mutandis uznesenie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 25 Cdo 105/2004 zo 7. októbra 2004. Až na základe návrhu žalobcu (povinného v exekučnom konaní) na zastavenie exekúcie dňa 10.11.2010 Okresný

súd Levice vydal uznesenie pod č. k. 9Er/656/2009-19, ktorým exekúciu zastavil z dôvodu, že mal preukázané, že exekúcia bola vykonávaná na podklade rozhodnutia, ktoré sa doposiaľ nemohlo stať vykonateľným /v zmysle § 57 ods. 1 písm. a/ E. p. exekúciu súd zastaví, ak sa začala a rozhodnutie sa dosiaľ nestalo vykonateľným, uznesenie nadobudlo právoplatnosť 27.12.2010, exekútor vrátil vydané poverenie exekučnému súdu 2.11.2010. Keďže medzitým došlo k vymoženiu pohľadávky (exekútor dňa 22.10.2010 z účtu žalobcu vedeného vo T. stiahol sumu 5.544,43 eur a dňa 27.10.2010 z účtu žalobcu vedeného v W. U. a.s. stiahol sumu 5.476,67 eur), žalobca (ako povinný v exekučnom konaní) vyzval výzvou z 15.12.2010 oprávneného v exekučnom konaní ako aj exekútora, aby vrátili vymožené prostriedky na účet žalobcu s odôvodnením, že v ich prípade došlo k bezdôvodnému obohateniu na úkor žalobcu tým, že v priebehu exekučného konania sp. zn. EX 1314/09 im žalobca plnil bez právneho dôvodu. Dňa 4.11.2010 exekútor vrátil žalobcovi na účet v W. U. a.s. sumu 3 000 eur a dňa 5.11.2010 sumu 2 476,67 eur. Oprávnená vrátila žalobcovi sumu 3818,26 eur a uviedla, že zvyšná suma 1.726,17 eur predstavuje časť trov exekúcie, ktoré exekútorovi uhradila na základe vyúčtovania exekútora z 27.10.2010 tak, že si finančné prostriedky exekútor ponechal z finančných prostriedkov, ktoré si stiahol dňa 22.10.2010 z účtu žalobcu (povinného) vo T. a.s.. Súdny exekútor vymožené peňažné prostriedky v sume 1.726,17 eur odmietol vrátiť. V písomnom vyjadrení z 10.1.2011 exekútor oznámil žalobcovi, že exekučné konanie skončilo odpísaním celej pohľadávky z účtu povinného (žalobcu) v banke, dňa 27.10.2010 bolo poverenie na vykonanie exekúcie vrátené súdu a exekúcia bola zúčtovaná, z čoho vyplýva, že exekúcia bola vykonaná zákonne v celom rozsahu vrátane trov exekúcie pred zastavením exekúcie, podľa § 61 E. p. navrátenie do predošlého stavu je v exekučnom konaní vylúčené, poverenie na vykonanie exekúcie bolo vrátené ešte pred prípadným rozhodnutím súdu o zastavení exekúcie. Žalobca poukázal na to, že pokiaľ by súdny exekútor postupoval v súlade so zákonom, k vzniku trov by nedošlo, podľa jeho názoru priamym nesprávnym postupom exekútora bola žalobcovi ako povinnému v konaní EX 1314/09, 9Er/656/2009 spôsobená ujma na majetku vo výške 1 726,17 eur. Súd mal preukázané, že žalobca si u žalovanej uplatnil nárok na náhradu škody v zmysle zodpovednostného zákona, keď žiadosťou z 15.2.2011, doručenou 1.3.2011, evidovanou pod č. 17 092/2011/151, požiadal Ministerstvo spravodlivosti SR ako príslušný orgán o prerokovanie jeho nároku na náhradu škody spôsobenej súdnym exekútorom JUDr. Petrom Juhásom, ku dňu podania žaloby na súd žalobcovi nebola zaslaná informácia o výsledku predbežného prerokovania napriek uplynutiu zákonom stanovenej lehoty šesť mesiacov na jej prerokovanie a povinnosti informovať ho o výsledku tohto prerokovania.

Po vykonaní dokazovania súd prvého stupňa prišiel k záveru, že v danej exekučnej veci o trovách exekučného konania nerozhodoval exekučný súd, nerozhodoval teda ani o odmene exekútora, ale o výške svojej odmeny rozhodol sám exekútor vyúčtovaním z 27.10.2010, keď trovy exekúcie si vyúčtoval v sume 1 726,17 eur, ktorú sumu si následne sám stiahol z účtu žalobkyne vedeného vo T., a. s. už dňa 22.10.2010. Skonštatoval, že exekútor pri realizácii exekúcie v konaní ním vedenom pod sp. zn. Ex 1314/2009 porušil ustanovenia § 50 ods. 2 a § 57 ods. 4 E. p., keď podanie žalobkyne zo 14.10.2010, doručené exekútorovi 18.10.2010, označené ako „Upovedomenie o začatí exekúcie sp. zn. Ex 1314/09“ neposúdil ako námietky proti exekúcii a nepredložil tieto súdu najneskôr do piatich dní od ich doručenia. Súd prvého stupňa dospel k záveru, že exekútor vzhľadom na obsah uvedeného podania musel mať najmenej pochybnosti o dôvodnosti exekúcie, konkrétne pochybnosti o tom, či je exekučný titul - rozsudok Krajského súdu v Brne č.k. 19Cm/209/2004-248 z 10.3.2009 právoplatný a vykonateľný, exekútor mal jednoznačne uvedené podanie postúpiť exekučnému súdu na posúdenie, či sú dané dôvody na zastavenie exekúcie. Exekútor však takto nepostupoval a to napriek obsahu uvedeného podania, keď navyše bol informovaný už dňa 6.10.2010 a následne aj dňa 14.10.2010 štatutárom žalobkyne o tom, že proti rozsudku Krajského súdu v Brne bolo podané odvolanie, z čoho vyplýva, že musel mať prinajmenšom pochybnosti o dôvodnosti exekúcie, vec mal predložiť súdu, nemal v exekúcii pokračovať vydaním exekučného príkazu na stiahnutie finančných prostriedkov z účtov žalobkyne jednak v prospech oprávneného a jednak v prospech seba stiahnutím sumy 1 726,17 eur, ktorá suma predstavuje jeho trovy, ktoré si v exekučnom konaní vyčíslil. Na základe uvedeného súd prvého stupňa skonštatoval, že k vzniku škody v žalovanej výške došlo v dôsledku pochybenia exekútora, ktorý porušil § 50 ods. 2 a § 57 ods. 4 E. p. s poukazom na ust. § 41 ods. 2 O. s. p., k vzniku škody teda došlo v dôsledku nesprávneho úradného postupu exekútora, keď ako orgán verejnej moci, pri výkone verejnej moci bol nečinný, keď nepredložil podanie žalobcu exekučnému súdu na rozhodnutie o námietkach, resp. o zastavení exekúcie. Dospel k záveru, že v danom prípade medzi exekútorom a povinným (v prejednávanej veci v pozícii žalobcu) nešlo o súkromnoprávny vzťah, ale o verejnoprávny vzťah, nakoľko exekútor v predmetnej veci vystupoval ako nositeľ verejnej - štátnej moci - plnil úlohy štátneho orgánu, nakoľko o trovách exekúcie nerozhodoval súd a exekútor nevystupoval

ako nositeľ základných práv a slobôd (ako osoba vykonávajúca slobodné povolanie) v rovnoprávnom postavení voči povinnému. Exekútor sám stiahol z účtu žalobkyne trovy exekúcie v žalovanej výške. K tomuto záveru súd dospel aj s poukazom na rozhodnutie NS SR č. 67/2013 z 8.8.2012, podľa ktorého exekútor v exekučnom konaní vykonáva úlohy štátneho orgánu, ktorému je zverený výkon verejnej (štátnej) moci v rozsahu ustanovenom E. p. a subsidiárne O. s. p.. Právny vzťah súdneho exekútora a účastníka exekučného konania sa nemôže považovať za súkromnoprávny vzťah. Na strane súdneho exekútora nemôže dôjsť k bezdôvodnému obohateniu v zmysle § 451 O. z. tým, že po zastavení exekučného konania oprávnenému nevyúčtoval, ani nevrátil preddavky na odmenu a náhradu jeho hotových výdavkov, ktoré mu oprávnený zaplatil. Z uvedených dôvodov súd prvého stupňa skonštatoval, že v danom prípade je daná zodpovednosť štátu za spôsobenú škodu v zmysle ustanovení § 3 ods. 1, § 4 ods. 1 písm. a) zodpovednostného zákona. Rozhodnutie v časti o trovách konania právne odôvodnil ust. § 142 ods. 1 O. s. p., vecne úspechom žalobcu v konaní, ktorému priznal proti žalovanej náhradu trov konania v sume 20 eur za zaplatený súdny poplatok a v sume 875,10 eur ako trovy právneho zastúpenia za 6 úkonov právnej pomoci (príprava a prevzatie prípadu r. 2010, písomné podanie protistrane-návrh na predbežné prejednanie náhrady škody r. 2011, písomné podanie na súd r. 2012, účasť na pojednávaní 19.3.2014, 26.5.2014 a 22.9.2014), tzv. režijné paušály, náhradu za stratu času a cestovné náklady, presne špecifikované vrátane ich výpočtu v rozsudku.

Proti tomuto rozsudku podala včas odvolanie iba žalovaná, a to v celom jeho rozsahu, s návrhom na jeho zmenu zamietnutím žaloby v celom rozsahu, alternatívne navrhla zrušenie napadnutého rozsudku a vrátenie veci súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Žalovaná svoje odvolanie právne odôvodnila ust. § 205 ods. 2 písm. a/, d/, f/ a § 221 ods. 1 písm. f/ a h/ O. s. p.. Podľa jej názoru prvostupňový súd na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, nesprávne právne posúdil vec a taktiež žalovanej svojím postupom odňal možnosť konať pred súdom. Odňatie jej možnosti konať pred súdom spočívalo v tom, že súd prvého stupňa sa v rozsudku nijako nevysporiadal (§ 157 ods. 2 O.s.p.) minimálne s 2 jej zásadnými námietkami, a to prvou námietkou, že žalobca mal v čase podania žalobného návrhu na súd pohľadávku na vydanie bezdôvodného obohatenia voči exekútorovi, pričom v takomto prípade nie je daný ani základný predpoklad zodpovednosti štátu za škodu podľa zodpovednostného zákona, a to vznik škody. Žalobca tiež v konaní nepreukázal bezúspešné domáhanie sa vydania bezdôvodného obohatenia, keďže žalovaná nemá vedomosť o tom, že by sa žalobca domáhal vydania bezdôvodného obohatenia od exekútora súdnou cestou. Aj v prípade, ak by došlo k zániku vymáhateľnosti pohľadávky, napr. z dôvodu premlčania, žalovaná je názoru, že by sa tak stalo zavinením žalobcu, porušením povinnosti podľa § 415 O. z.. Poškodený - žalobca bol povinný vznik škody na svojej strane preukázať a v konaní o nároku na náhradu škody tak na žalobcovi ležalo dôkazné bremeno o tom, že škoda vznikla. Aby bol splnený tento zákonný predpoklad, musí škoda existovať najneskôr v dobe, kedy súd o uplatnenom nároku rozhoduje. Žalovaná na podporu svojich tvrdení poukázala na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky i Českej republiky a Ústavného súdu Slovenskej republiky (rozhodnutie NS ČR sp. zn. 25Cdo 2601/2010, rozhodnutie NS SR sp. zn. 4Cz 110/84 zo 16.4.1985, rozhodnutie NS SR sp. zn. 4Cdo 199/2005 z 31.5.2006 a najmä nález Ústavného súdu SR č. k. ÚS 165/2012-45 z 13.2.2013). Na strane 5 svojho rozsudku súd prvého stupňa nesprávne uvádza, že žalovaná mala v priebehu konania poukazovať na nález PL.ÚS 49/03, ktoré tvrdenie sa však nezakladá na pravde, pretože žalovaná v priebehu konania poukazovala na iný nález Ústavného súdu SR č. k. II.ÚS 165/2012-45 z 13.2.2013. S poukazom na nález II.ÚS 165/2012 mala žalovaná za to, že základné predpoklady na konštatovanie vzniku bezdôvodného obohatenia na strane súdneho exekútora boli naplnené, t. j. peňažné prostriedky boli pripísané na jeho účet a právny dôvod, na základe ktorého sa plnilo, odpadol tým, že právoplatnosť a vykonateľnosť súdneho rozhodnutia (exekučného titulu) boli zrušené a exekúcia z tohto dôvodu zastavená. Nastala teda situácia, keď žalovaná poukázala na judikatúru v záujme svojho úspechu v konaní a teda bolo na súde, aby sa s touto judikatúrou vysporiadal. Súd tak ale neurobil a rozhodol len na podklade judikatúry, ktorá svedčila v prospech žalobcu. Podľa názoru žalovanej akceptovať judikatúru znamená akceptovať ju ako celok, teda aj s názormi, ktoré nemusia pre rozhodnutia v danej veci vyhovovať, ale súd sa musí s nimi logicky a presvedčivo vysporiadať podľa ust. § 157 ods. 2 O. s. p., pretože skutočnosť, že súd bez vysvetlenia opomenul pre účastníka priaznivú judikatúru, sama osebe významne oslabuje presvedčivosť písomného vyhotovenia jeho rozsudku, taktiež ide o jav, ktorý oslabuje predvídateľnosť súdneho rozhodnutia a preto ju podľa názoru žalovanej nemožno tolerovať. V prípade rozsudku, na ktorý poukázal súd prvého stupňa sa jednalo o prípad tzv. precedenčnej záväznosti, ktorá nevedie všeobecné súdy k tomu, aby ju bezpodmienečne rešpektovali a aplikovali závery z nej vyplývajúce, ale ich má práve naopak viesť k tomu, aby (v dobrej viere) predostreli aj právne úvahy s ňou konkurujúce, to obzvlášť v

prípade, keď žalovaná argumentovala celkom opačnými právnymi závermi. Žalovaná s prihliadnutím na posúdenie platnej judikatúry, na ktorú poukázala namietala, že napadnutý rozsudok možno považovať za nedostatočne odôvodnený a nepreskúmateľný. Súd prvého stupňa sa v odôvodnení svojho rozsudku nezaoberal tým, že v priebehu konania žalovaná poukázala na judikatúru svedčiacu v jej prospech, pričom súd za takejto situácie svoje rozhodnutia oprel len o judikatúru, ktorá je v prospech žalobcu, čím bola žalovanej odňatá možnosť konať pred súdom. V poradí druhou zásadnou námietkou, s ktorou sa súd prvého stupňa nijako nevysporiadal, bola otázka (ne)dostatku príčinnej súvislosti medzi namietaným nesprávnym úradným postupom súdneho exekútora a vznikom škody na strane žalobcu. Poukázala na svoje vyjadrenie z 20.8.2013 a nález ÚS SR sp. zn. I. ÚS 177/08, podľa ktorého vzťah príčiny a následku musí byť bezpečne preukázaný a bezprostredný. Je podľa nej bez najmenších pochybností, že do štádia exekúcie sa vec žalobcu dostala v príčinnej súvislosti s tým, že Krajský súd v Brne svoj rozsudok nesprávne opatril doložkou právoplatnosti a vykonateľnosti, napriek skutočnosti, že voči nemu podal žalobca včas odvolanie a predmetný rozsudok sa tak stal spôsobilým exekučným titulom a na jeho podklade bolo vedené exekučné konanie. V čase kedy exekučný súd vydal poverenie na vykonanie exekúcie, nemohol zistiť žiadny rozpor exekučného titulu so zákonom, keďže rozsudok bol opatrený doložkami, keď to isté možno povedať aj o exekútorovi, ktorý nemal dôvod ani možnosť sám od seba spochybníť či zrušiť exekučný titul, na podklade ktorého viedol exekúciu. Až listom z 22.10.2010, doručeným žalobcovi 28.10.2010, Krajský súd v Brne uviedol, že doložky zrušil a vec bude predložená Vrchnému súdu v Olomouci na rozhodnutie o odvolaní. K exekúcii aj k nákladom (škode) by na strane žalobcu došlo bez ohľadu na postup exekútora a to z dôvodu, že Krajský súd v Brne svojím nesprávnym postupom už skôr zapríčinil, že ním vydané rozhodnutie sa v tom čase nesprávne opatril doložkami a bolo spôsobilým exekučným titulom. Poukázala na rozhodnutia ÚS SR IV.ÚS 115/03, III. ÚS 119/03, III.ÚS 209/04, IV.ÚS 358/09, II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09, II.ÚS 193/06, II.ÚS 410/06. Z odôvodnenia predmetného rozsudku je zrejmé, že súd prvého stupňa námietky neakceptoval, avšak takýto postup žalovanej nijako neobjasnil, napriek tomu, že to žalovaná očakávala. Žalovanej preto naďalej ostali neznáme dôvody, prečo súd prvého stupňa vyhodnotil jej námietky ako nedôvodné. Napadnutý rozsudok preto možno v uvedenej časti považovať za nedostatočne odôvodnený a nepreskúmateľný a tým že sa súd nevysporiadal s námietkou žalovanej o nedostatku príčinnej súvislosti medzi namietaným nesprávnym úradným postupom a vznikom škody na strane žalobcu, odňal žalovanej možnosť konať pred súdom. Považovala za nevyhnutné, aby spravodlivé súdne rozhodnutie reagovalo na podstatné a relevantné argumenty účastníka konania a aby mu dalo jasnú a zreteľnú odpoveď na riešenie konkrétneho právneho problému. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument. Žalovaná ďalej dôvodila, že súd prvého stupňa vec nesprávne právne posúdil, keď mal za to, že vo veci bola preukázaná existencia nesprávneho úradného postupu súdneho exekútora, vzniku škody na strane žalobcu a tiež existencie príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom súdneho exekútora a vznikom škody na strane žalobcu. Súd prvého stupňa mal za preukázané, že súdny exekútor porušil svoju právnu povinnosť, keď podanie žalobcu (povinného v exekučnom konaní) zo 14.10.2010 nevyhodnotil ako námietky povinného a nepostúpil ich na rozhodnutie príslušnému súdu, s ktorým záverom žalovaná nesúhlasí. Posúdenie postupu podľa § 57 ods. 4 E. p. je v každom osobitnom prípade veľmi subjektívne, súdny exekútor mal v rozhodnej dobe k dispozícii právoplatné a vykonateľné rozhodnutie súdu, pričom sa jednalo o verejnú listinu, skutočnosti v nej uvedené teda treba považovať za pravdivé a to bez ďalšieho dokazovania a tak exekútor nemohol mať pochybnosť o kvalite exekučného titulu. Exekútor svojím postupom právo žalobcu na súdnu ochranu neporušil, naopak aktívne sa podieľal na jeho realizovaní, keď podania žalobcu, ktorými sa jednoznačne domáhal odkladu, resp. zastavenia exekúcie EX 1314/09, bezodkladne postúpil súdu na rozhodnutie v súlade so zákonom. Čo sa týka preukázania vzniku škody na strane žalobcu, mala žalovaná za to, že uplatňovanú náhradu škody je potrebné považovať za nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, čo vylučuje možnosť úspešne preukázať existenciu vzniku škody, tak ako to chápe zodpovednostný zákon. Súd prvého stupňa sa mal zaoberať celkom zjavným a preukázaným nesprávnym úradným postupom Krajského súdu v Brne. Mala za to, že vo veci žalobcu o priamosti, či bezprostrednosti príčiny (úradného postupu exekútora) a následku (vzniku škody v podobe trov exekučného konania) nie je možné hovoriť. K exekúcii a teda aj k nákladom (škode) by na strane žalobcu došlo bez ohľadu na postup exekútora z dôvodu, že Krajský súd v Brne svojím nesprávnym postupom už skôr zapríčinil, že ním vydané rozhodnutie sa v tom čase nesprávne opatril doložkou právoplatnosti a vykonateľnosti a teda bolo spôsobilým exekučným titulom v súlade so zákonom, na podklade ktorého potom oprávnený podal návrh na vykonanie exekúcie voči žalovanému, súd vydal poverenie na vykonanie exekúcie a exekútor na základe poverenia vykonal exekúciu. Napriek vykonanému dokazovaniu dospel súd prvého stupňa pri skúmaní splnenia podmienok

podľa zodpovednostného zákona k nesprávnym skutkovým záverom a zároveň vec nesprávne právne posúdil, keď uzavrel, že súdny exekútor porušil § 50 ods. 2 a § 57 ods. 4 E. p., ako aj § 41 ods. 2 O. s. p. a zároveň mal za to, že v prípade žalobcu možno konštatovať vznik škody. Nesprávne právne posúdenie a nedostatočne zistený skutkový stav žalovaná vidí aj v tom, že súd neskúmal príčinnú súvislosť medzi (zjavným a preukázaným) nesprávnym úradným postupom Krajského súdu v Brne a prípadným vznikom škody na strane žalobcu. V časti o trovách konania mala tiež za to, že súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil, keď priznal žalobcovi nedôvodne náhradu trov právneho zastúpenia aj za písomné podanie protistrane (návrh na predbežné prejednanie náhrady škody) r. 2011 - 81,33 eur, režijný paušál r. 2011 7,41 - eur, keď podľa § 18 ods. 3 zodpovednostného zákona súčasťou trov konania nie sú náklady na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody pred príslušným orgánom.

Žalobca sa k odvolaniu žalovanej vyjadril tak, že súd prvého stupňa sa riadne zaoberal námietkami žalovanej, podľa ktorých žalobca mal v čase podania žalobného návrhu na súd pohľadávku na vydanie bezdôvodného obohatenia voči exekútorovi, pričom v danom prípade nie je daný ani základný predpoklad zodpovednosti štátu za škodu podľa zodpovednostného zákona a to vznik škody, ako aj s jej tvrdením o nedostatku príčinnej súvislosti medzi namietaným nesprávnym úradným postupom súdneho exekútora a vznikom škody, a to, že sa nestotožnil s argumentáciou žalovanej neznamená, že žalovanej bola odňatá možnosť konať pred súdom. Poukázal na rozhodnutie NS SR sp. zn. 5Cdo 40/2012, podľa ktorého do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV.ÚS 252/04). Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I.ÚS 50/04). Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, príp. sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I.ÚS 97/97), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II.ÚS 3/97, II.ÚS 251/03). V prípade nálezu Ústavného súdu ide o iné skutkové okolnosti a nie je možné ho aplikovať na prejednávany prípad. V prípade žalobcu došlo k vzniku škody v priamej príčinnej súvislosti s postupom súdneho exekútora v rámci preneseného výkonu štátnej moci. Ako bolo preukázané v priebehu súdneho konania, postup súdneho exekútora bol v rozpore s jeho zákonnými povinnosťami, ktoré mu vyplývajú z ust. § 50 a § 57 ods. 4 E. p.. Súd prvého stupňa v odôvodnení riadne popísal skutkový stav, z ktorého je zrejme tak nesprávny úradný postup súdneho exekútora, vznik škody aj príčinná súvislosť medzi postupom súdneho exekútora a vznikom škody. Tvrdenie žalovanej, podľa ktorého posúdenie postupu v zmysle § 57 ods. 4 E. p. je v každom osobitnom prípade veľmi subjektívne nemožno akceptovať, žalobca niekoľkokrát informoval súdneho exekútora o tom, že v uvedenej veci bolo podané v zákonom stanovenej lehote odvolanie a prebieha súdne konanie, ide o zásadnú skutočnosť, ktorá bráni vykonaniu exekúcie. Rovnako jednoznačne sú stanovené v § 50 E. p. povinnosti súdneho exekútora ako postupovať v prípade doručenia námietok voči exekúcii. Pokiaľ mal exekútor akékoľvek pochybnosti a nechcel vyhovieť námietkam žalobcu, bol povinný tieto námietky postúpiť exekučnému súdu v zákonom stanovenej lehote, ako potvrdilo vykonané dokazovanie súdny exekútor túto povinnosť jednoznačne porušil. Námietky voči exekúcii sú procesným prostriedkom, ktorý má zabrániť, aby sa exekučné konanie viedlo v prípadoch, kedy je exekúcia neprípustná, práve porušením tohto zákonného postupu zo strany súdneho exekútora vznikla žalobcovi škoda, ktorá je predmetom tohto súdneho konania. Žalobca po tom, čo súdny exekútor na podané námietky nereagoval, sa snažil využiť akékoľvek procesné prostriedky na zastavenie exekúcie vrátane žiadosti o odklad exekúcie, keďže na žiadne z podaní súdny exekútor nereagoval, obrátil sa na súčasného právneho zástupcu, ktorý podal návrh na zastavenie exekúcie a až následne exekučný súd zastavil exekúciu. Ak aj exekútor podal exekučnému súdu akékoľvek podanie, bolo to až po tom, čo si z účtov žalobcu poukázal zexekvovanú sumu na svoj účet. Súdny exekútor však porušil zákonom stanovený postup už dávno predtým, keď nepostúpil námietky žalobcu, v tom čase povinného, na rozhodnutie exekučnému súdu. Akýkoľvek krok k ukončeniu exekúcie vykonal až po tom, čo mal peňažné prostriedky na svojom účte. K odvolacej námietke ohľadom trov konania žalobca uviedol, že ust. § 18 ods. 3 zodpovednostného zákona z. neumožňuje uplatňovať si náhradu nákladov na predbežné prerokovanie. Čo zákonodarca považuje za náklady na predbežné prerokovanie zákon ani dôvodová správa k nemu však neuvádza. Právna prax za náklady považuje napr. náklady doručovania (poštovné) a pod., pričom ich odlišuje od trov právneho zastúpenia. Pokiaľ by bolo cieľom zákonodarcu vylúčiť uplatňovanie si náhrady odmeny za zastupovanie, tak by to v danom ustanovení výslovne uviedol, na základe čoho má žalobca za to, že mu patrí odmena aj za tento úkon

právnej služby. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v celom rozsahu potvrdil a uložil žalovanej zaplatiť mu náhradu trov odvolacieho konania 89,37 eur za 1 úkon právnej služby po 81,33 eur a režijný paušál 8,04 eur.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.) po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 204 ods. 1 O.s.p.), oprávnenou osobou - účastníčkou konania (§ 201 O.s.p.) proti rozhodnutiu, proti ktorému je možné podať odvolanie (§ 201 a§ 202 O.s.p.) po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 205 ods. 1 O.s.p.) a že odvolateľka použila zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 205 ods. 2 písm. a/, d/, f/ O.s.p.) preskúmal rozhodnutie v celom rozsahu v medziach odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.), keď deň vyhlásenia rozsudku bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli súdu (§ 156 ods. 3 v spojení s § 211 ods. 2 O.s.p.) a v elektronickej podobe na webovej stránke súdu v ten istý deň ako bol vyvesený na úradnej tabuli (§ 21 ods. 2 vyhl. č. 543/2005 Z.z.) a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej je vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie v zmysle § 219 ods. 1 a 2 O.s.p..

Predmetom odvolacieho konania je preskúmanie správnosti postupu a rozhodnutia súdu prvého stupňa o nároku žalobcu uplatnenom podľa zodpovednostného zákona proti žalovanej, a to nároku na náhradu škody 1 726,17 eur, ktorá mala byť žalobcovi spôsobená nesprávnym úradným postupom súdneho exekútora v exekučnom konaní.

Pretože odvolací súd preberá súdom prvého stupňa zistený skutkový stav pokiaľ ide o preukázané skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobcom uplatneného nároku, keď prvostupňový súd vykonal dokazovanie v potrebnom rozsahu a zároveň jeho výsledky náležite vyhodnotil a dospel k správny skutkovým záverom a pretože odvolací súd zároveň zdieľa i právne závery súdu prvého stupňa vo veci, ktorý na vec aplikoval všetky náležité zákonné ustanovenia a tieto i správny spôsobom vyložil, s poukazom na ustanovenie § 219 ods. 2 O.s.p. odvolací súd už iba odkazuje na správne, presvedčivé a vyčerpávajúce odôvodnenie písomného vyhotovenia rozsudku. Odvolací súd ani s prihliadnutím na uplatnené odvolacie argumenty žalovanej nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov prvostupňového súdu odchýliť a nemôže preto dať za pravdu odvolateľke.

K tvrdeniu žalovanej, že súd prvého stupňa sa nevysporiadal s jej námietkou, že žalobca mal v čase podania žalobného návrhu na súd pohľadávku na vydanie bezdôvodného obohatenia voči exekútorovi, pričom v takomto prípade nie je daný ani základný predpoklad zodpovednosti štátu za škodu podľa zodpovednostného zákona, a to vznik škody, a tiež, že žalobca v konaní nepreukázal bezúspešné domáhanie sa vydania bezdôvodného obohatenia, od exekútora súdnou cestou, odvolací súd uvádza, že s takouto námietkou sa súd prvého stupňa dostatočne vysporiadal v odôvodnení napadnutého rozsudku (viď str. 12 a 13), keď o. i. uviedol, že medzi exekútorom a žalobcom (v exekučnom konaní povinný) nešlo o súkromnoprávny vzťah, ale o verejnoprávny vzťah, nakoľko exekútor v predmetnej exekučnej veci vystupoval ako nositeľ verejnej - štátnej moci - plnil úlohy štátneho orgánu, nakoľko o trovách exekúcie nerozhodoval súd a exekútor nevystupoval ako nositeľ základných práv a slobôd (ako osoba vykonávajúca slobodné povolanie) v rovnoprávnom postavení voči povinnému, keď sám stiahol z účtu žalobcu trovy exekúcie v žalovanej výške. Odvolací súd iba na zdôraznenie správnosti uvádza ďalšie dôvody:

Rozhodovanie o náhrade škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom patrí v zmysle doterajšej judikatúry Ústavného súdu SR v zásade do právomoci všeobecných súdov (napr. II. ÚS 71/04, IV. ÚS 170/2012, IV. ÚS 1/2012), pričom nezastupiteľnú funkciu pri výklade a zjednocovaní judikatúry má Najvyšší súd SR.

Podľa § 2 ods. 1 E. p. v znení účinnom do 31.10.2013, exekútor je štátom určenou a splnomocnenou osobou na vykonávanie núteného výkonu súdnych a iných rozhodnutí (ďalej len "exekučná činnosť"). Podľa § 33 ods. 1 E. p. ak osobitný zákon (podľa poznámky 3a zodpovednostný zákon) neustanovuje inak, exekútor zodpovedá za škodu tomu, komu ju spôsobil on alebo jeho zamestnanec v súvislosti s činnosťou podľa tohto zákona.

Podľa § 3 ods. 1 zodpovednostného zákona, štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri

výkone verejnej moci a/ nezákonným rozhodnutím, b/ nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, c/ rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo d/ nesprávnym úradným postupom. Podľa ods. 2 rovnakého ustanovenia zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

Podľa § 4 ods. 1 písm. a/ bod 3. zodpovednostného zákona vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak škodu spôsobil súdny exekútor pri výkone exekučnej činnosti vykonávanej z poverenia súdu podľa osobitného predpisu (podľa poznámky 2 - E. p.).

Ustanovenie § 33 ods. 1 E. p. upravuje zodpovednosť exekútora za škodu, ktorú spôsobil on alebo jeho zamestnanci pri výkone činnosti, ktorá je upravená Exekučným poriadkom. Zodpovednosť súdneho exekútora za škodu v zmysle § 33 ods. 1 E. p. je koncipovaná ako objektívna zodpovednosť, t.j. zodpovednosť, ktorá vzniká bez ohľadu na zavinenie, teda bez ohľadu na to, či k vzniku škody došlo úmyselným alebo nebanlivostným konaním zodpovedného subjektu.

Pokiaľ ide o vzájomný vzťah medzi zodpovednosťou exekútora podľa § 33 ods. 1 E. p. a zodpovednosťou štátu podľa zodpovednostného zákona treba uviesť, že zodpovednosť exekútora za škodu pri výkone funkcie exekútora je širšia ako podľa zodpovednostného zákona (porovnaj napr. II. ÚS 165/2012, IV. ÚS 607/2013). Exekučný poriadok ani zodpovednostný zákon priamo nestanovujú prioritu alebo výlučnosť zodpovednosti za škodu podľa niektorého z nich; obe zodpovednosti stoja vedľa seba. Z ich dikcie možno vyvodiť, že za škodu spôsobenú exekútorom pri výkone exekučnej činnosti vykonávanej z poverenia súdu podľa osobitného predpisu (činnosti uvedené v ustanoveniach § 29 až § 194 E. p.), zodpovedá vedľa štátu (s následným právom regresu) rovnako sám exekútor, a to za podmienok uvedených v § 33 ods. 1 E. p. (podobne II. ÚS 289/2008). Z uvedeného teda vyplýva, že závisí výlučne na rozhodnutí poškodeného, či bude náhradu škody požadovať podľa zodpovednostného zákona alebo či predmetný nárok bude uplatňovať priamo od exekútora podľa § 33 ods. 1 E. p. (viď rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 23.3.2016 sp. zn. 3Cdo 75/2015).

K zodpovednosti za činnosť exekútora, ktorá je exekučnou činnosťou je možné uzavrieť, že za predpokladu, ak ide o činnosť, ktorú je možné označiť ako exekučnú činnosť, ktorá je integrálnou súčasťou vymoženia práva, zodpovedá štát za podmienok uvedených v ustanoveniach zodpovednostného zákona. Tým však nie je vylúčená zodpovednosť exekútora vo vzťahu k štátu. Pokiaľ ide o procesný postup pri uplatňovaní náhrady škody spôsobenej exekútorom alebo jeho zamestnancom, za ktorú zodpovedá štát, je treba postupovať spôsobom predpokladaným ustanoveniami zodpovednostného zákona.

Súdny exekútor má v súčasnosti postavenie podnikajúcej osoby a zároveň osoby, ktorá je štátom určenou a splnomocnenou osobou na vykonávanie núteného výkonu súdnych a iných rozhodnutí (§ 2 ods. 1 E. p.). Patrí teda do sústavy mocenských orgánov štátu. Z tejto skutočnosti vychádza aj právna úprava v zodpovednostnom zákone.

Činnosť exekútora, aj keď má inak zárobkový charakter, je činnosťou v zastúpení súdu (štátu), naplnením čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, ktoré garantuje, že každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde. Vykonávanie exekučnej činnosti podľa E. p. preto treba považovať za integrálnu súčasť súdnej ochrany v zmysle uvedeného čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, ako pokračovanie procesu, ktorý vydaním vykonateľného rozhodnutia súdu alebo iného orgánu v prípade, že rozhodnutie nebolo splnené dobrovoľne ešte nebol zavŕšený (rozhodnutie I. ÚS 5/00 Ústavného súdu SR). Dôsledkom integrálnej súčasti súdnej ochrany je, že v konečnom dôsledku je to štát, ktorý zodpovedá za realizáciu práva na súdnu ochranu, a to aj pokiaľ ide o exekučnú činnosť vykonávanú exekútorom.

Za porušenie povinnosti vo vzťahu k zodpovednosti exekútora sa považuje nielen porušenie ustanovení E. p., ale aj porušenie ustanovení O.s.p., vzťahujúcich sa na exekučné konanie, ako aj porušenie povinností vyplývajúcich z iných právnych predpisov, ako aj zo zmluvných dojednaní exekútora a účastníkov konania.

Podstata základného práva na náhradu škody podľa čl. 46 ods. 3 Ústavy SR spočíva v oprávnení každého domáhať sa náhrady škody spôsobenej v dôsledku nezákonného rozhodnutia alebo nesprávneho úradného postupu. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola označenému právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré tento článok ústavy o základnom práve na náhradu škody vykonávajú (čl. 46 ods. 4 v spojení s čl. 51 ods. 1 Ústavy SR). Inými slovami, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím štátneho orgánu alebo jeho nesprávnym úradným postupom v zmysle čl. 46 ods. 3 Ústavy SR nie je absolútne, ale v záujme zaistenia právnej istoty podlieha (čl. 46 ods. 4 v spojení s čl. 51 ods. 1 Ústavy SR) zákonným obmedzeniam upravujúcim predpoklady na jej uplatnenie.

Podľa § 9 ods. 1 zodpovednostného zákona v znení účinnom do 31.12.2012, štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné priehady v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb; podľa ods. 2 rovnakého ustanovenia právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

Zodpovednostný zákon je vo vzťahu k Občianskemu zákonníku zákonom špeciálnym, a preto sa ustanovenia Občianskeho zákonníka aplikujú vtedy, ak zákon nemá špeciálnu úpravu.

Ustanovenia zodpovednostného zákona zakladajú objektívnu zodpovednosť štátu za súčasného splnenia troch podmienok, a tými sú nesprávny úradný postup, vznik škody a príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody.

Čo sa týka existencie nesprávneho úradného postupu exekútora v exekučnom konaní, táto otázka bola medzi účastníkmi v predmetnom konaní sporná. Súd prvého stupňa po vykonaní dokazovania mal za preukázané, že k vzniku škody žalobcovi v žalovanej výške došlo v dôsledku pochybenia exekútora, ktorý porušil § 50 ods. 2 a § 57 ods. 4 E. p. s poukazom na § 41 ods. 2 O.s.p., k vzniku škody teda došlo v dôsledku nesprávneho úradného postupu exekútora, keď ako orgán verejnej moci pri výkone verejnej moci bol nečinný, keď nepredložil podanie povinného (žalobcu) exekučnému súdu na rozhodnutie o námietkach resp. zastavení exekúcie. Odvolací súd dospel rovnako ako súd prvého stupňa k záveru, že uvedený postup exekútora možno označiť ako nesprávny úradný postup.

Odvolací súd bol v zhode so súdom prvého stupňa názoru, že žalobca v konaní preukázal aj ďalšie predpoklady zodpovednosti štátu za spôsobenú škodu a to vznik škody a príčinnú súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou. Vzniknutá škoda v sume 1 726,17 eur, zodpovedá sume, ktorú si exekútor ponechal z finančných prostriedkov, ktoré si stiahol z účtu žalobcu.

Žalovaná v odvolaní namietala, že sa súd nevysporiadal s jej námietkou o nedostatku príčinnej súvislosti medzi namietaným nesprávnym úradným postupom exekútora a vznikom škody na strane žalobcu. Nesprávne právne posúdenie a nedostatočne zistený skutkový stav videla v tom, že súd neskúmal príčinnú súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom Krajského súdu v Brne a prípadným vznikom škody na strane žalobcu. Mala za to, že k exekúcii aj k nákladom (škode) na strane žalobcu by došlo bez ohľadu na postup exekútora, a to z dôvodu že Krajský súd v Brne svojim nesprávnym postupom už skôr zapríčinil, že ním vydané rozhodnutie sa v tom čase nesprávne opatrilo doložkami a bolo spôsobilým exekučným titulom. Tento názor odvolateľky odvolací súd nezdieľa, súd prvého stupňa totiž uzavrel, že k vzniku škody došlo v dôsledku nesprávneho úradného postupu exekútora, keď ako orgán verejnej moci pri výkone verejnej moci bol nečinný, keď nepredložil podanie žalobcu exekučnému súdu na rozhodnutie o námietkach resp. zastavení exekúcie s tým, že pokiaľ by exekútor postupoval v súlade so zákonom k vzniku škody by nedošlo.

O vzťah príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a škodou ide vtedy, ak škoda vznikla v dôsledku nesprávneho úradného postupu, t. j. ak je medzi nimi vzťah príčiny a následku, pri ktorom platí, že ak by nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu, nevznikla by ani škoda. Z hľadiska príčinnej súvislosti v danom prípade bolo preto významné, či nesprávny úradný postup exekútora pri doručovaní podania žalobcu (v exekučnom konaní v postavení povinného) exekučnému súdu bol podstatnou a rozhodujúcou príčinou toho, že prišlo k vzniku škody.

Príčinná súvislosť (kauzálny nexus) je podstatným prvkom zodpovednostnej skutkovej podstaty. Vyžaduje sa, aby protiprávne konanie (delikt, nezákonné rozhodnutie, nesprávny úradný postup) a vznik škody boli v logickom slede (nexus = spojenie, súvislosť, sled), teda aby protiprávne konanie bolo príčinou a vznik škody vrátane jej rozsahu následkom tejto príčiny. Nestačí iba pravdepodobnosť príčinnej súvislosti či okolnosti nasvedčujúcej jej existencii; príčinnú súvislosť treba vždy preukázať. Rozhodujúca je vecná súvislosť príčiny a následku a túto nemožno riešiť vo všeobecnej rovine, ale vždy v konkrétnych súvislostiach. Príčinou vzniku škody môže byť len také konanie (alebo opomenutie), bez ktorého by škodný následok nevznikol. Základom je úvaha (test *conditio sine qua non* spoločný pre takmer všetky právne systémy Európskej únie), či by škodlivý následok nastal bez konania škodcu. Ak by tomu tak bolo, príčinná súvislosť by daná nebola. Podľa teórie tzv. adekvátnej príčinnej súvislosti, príčinná súvislosť je daná vtedy, ak je škoda podľa všeobecnej povahy, obvyklého chodu vecí a skúseností adekvátnym dôsledkom protiprávneho úkonu. Súčasne však musí byť preukázané, že škoda by bez tejto príčiny nebola nastala.

Otázka príčinnej súvislosti medzi určitým protiprávnym konaním a konkrétnou škodou je otázkou skutkovou. Jej existenciu zisťuje súd, ktorý so zreteľom na konkrétne okolnosti vyhodnocuje, či tu príčinná súvislosť je alebo nie. Pri riešení otázky príčinnej súvislosti je právnym posúdením veci

vymedzenie, medzi akou ujmu (ako následkom) a akou skutočnosťou (ako príčinou) tejto ujmy má byť príčinná súvislosť zisťovaná. Pre posúdenie zodpovednosti za škodu má preto zásadný význam otázka, v čom konkrétne spočíva škoda (majetková ujma), za ktorú je požadovaná náhrada. Práve vo vzťahu medzi konkrétnou ujmu poškodeného (ak vznikla) a konkrétnym konaním škodcu (ak je protiprávne), prípadne inou skutočnosťou (ak bola tvrdená a preukázaná), sa zisťuje príčinná súvislosť. Protiprávny úkon nemusí byť jedinou príčinou vzniku škody (kumulatívna kauzalita), stačí, že je jednou z príčin, a to príčinou dôležitou, podstatnou a značnou.

V postupnom slede javov je každá príčina niečím vyvolaná (sama je následkom niečoho) a každý ňou spôsobený následok sa stáva príčinou ďalšieho javu. Zodpovednosť však nemožno robiť závislou na neobmedzenej kauzalite. Atribútom príčinnej súvislosti je totiž „priamosť“ pôsobenia príčiny na následok, pri ktorej príčina priamo (bezprostredne) predchádza následku a vyvoláva ho. Vzťah príčiny a následku musí byť preto priamy, bezprostredný, neprerušovaný; nestačí, ak je iba sprostredkovaný. Pri zisťovaní príčinnej súvislosti treba v dôsledku toho skúmať, či v komplexe skutočností prichádzajúcich do úvahy ako (priama) príčina škody existuje skutočnosť, s ktorou zákon spája zodpovednosť za škodu. (pozri rozsudok NS SR sp. zn. 5Cdo/126/2009).

V prejednávanej veci aj podľa názoru odvolacieho súdu bol nesprávny úradný postup exekútora tou dôležitou, podstatnou, značnou a priamou príčinou vzniku škody na strane žalobcu, bez ktorej by mu škoda nevznikla, keďže samotné nesprávne vyznačenie doložky právoplatnosti a vykonateľnosti na exekučnom titule Krajským súdom v Brne by bez ďalšieho žalobcovi škodu nespôsobil, škodlivý následok by bez konania súdneho exekútora nenastal, tento bol teda až dôsledkom nesprávneho úradného postupu exekútora.

Žalovaná tiež namietala, že napadnutý rozsudok možno považovať za nedostatočne odôvodnený, nepreskúmateľný a oslabujúci predvídateľnosť súdneho rozhodnutia, keďže súd prvého stupňa sa v odôvodnení svojho rozsudku nezaoberal tým, že v priebehu konania žalovaná poukázala na judikatúru svedčiacu v jej prospech (namiesto ňou uvádzaného nálezu Ústavného súdu SR č. k. ÚS 165/2012-45 z 13.2.2013 súd prvého stupňa nesprávne uviedol, že poukázala na nález PL.ÚS 49/03), pričom súd za takejto situácie svoje rozhodnutie oprel len o judikatúru, ktorá je v prospech žalobcu, čím bola žalovanej odňatá možnosť konať pred súdom.

Odvolací súd k tomu opakovane uvádza, že rozhodovanie o náhrade škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom patrí v zmysle doterajšej judikatúry Ústavného súdu SR v zásade do právomoci všeobecných súdov (napr. II. ÚS 71/04, IV. ÚS 170/2012, IV. ÚS 1/2012), pričom nezastupiteľnú funkciu pri výklade a zjednocovaní judikatúry má Najvyšší súd SR.

Právna teória i súdna prax rozoznávajú dva základné typy záväznosti rozhodnutí najvyššieho súdu, a to záväznosť kasačnú (inštančnú, v tej istej veci) a záväznosť precedenčnú (judikátornú). Zatiaľ čo v prípade tzv. precedenčnej záväznosti rozhodnutí najvyššieho súdu existuje možnosť, aby všeobecný súd rôzneho stupňa (ne)reflektoval právne závery najvyššieho súdu tým, že v dobrej viere predostrie konkurujúce úvahy a začne s judikátom zmysluplný právny dialóg, kasačná záväznosť môže (pochopteľne len za nezmeneného skutkového stavu) byť reflektovaná len bezpodmienečným rešpektovaním rozhodnutia najvyššieho súdu.

Odvolací súd akceptoval postup prvostupňového súdu, ktorý sa priklonil k novej judikatúre znamenajúcej odklon od doterajšej právnej praxe a tiež jeho postup keď sa zaoberal v odôvodnení len príhodnou judikatúrou, keď žalovanou uvádzaný nález Ústavného súdu SR (II.ÚS 165/2012 z 13.2.2013) sa týkal konania, v ktorom exekučný súd rozhodol o trovách exekúcie a odmene exekútora, čo nebol prípad prejednávanej veci, keďže v danej exekučnej veci o trovách exekučného konania nerozhodoval exekučný súd, nerozhodoval teda ani o odmene exekútora, ale o výške svojej odmeny rozhodol sám exekútor.

Podľa názoru odvolacieho súdu odôvodnenie napadnutého rozsudku dalo jasné a zrozumiteľné odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nároku a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Súd prvého stupňa postačujúco odôvodnil svoje rozhodnutie; jeho zdôvodnenie ako celok spĺňa parametre zákona na odôvodnenie rozsudku (§ 157 ods. 2 O.s.p.), je v ňom totiž dostatočne vysvetlené z ktorých dôkazov pri rozhodovaní vychádzal aj ako vec - zistený skutkový stav - právne posúdil. Za odňatie možnosti konať pred súdom v žiadnom prípade nemožno považovať to, že súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv, či požiadaviek účastníka, ktorý je nespokojný s právnymi závermi, tým nemohlo dôjsť k porušeniu práva žalovanej na spravodlivý súdny proces. Do práva na spravodlivý proces totiž - ako už bolo spomenuté - nepatrí právo

účastníka konania, aby sa súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (I. ÚS 50/04).

Na základe všetkého uvedeného preto odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej podľa § 219 ods. 1 a 2 O. s. p. ako vecne správny potvrdil.

Podľa § 18 ods. 2 zodpovednostného zákona v znení do 31.12.2012 náhrada škody zahŕňa aj náhradu trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom došlo k nesprávnemu úradnému postupu, ak tieto trovy konania priamo súviseli s nesprávnym úradným postupom; podľa ods. 3 rovnakého ustanovenia súčasťou trov konania sú aj trovy právneho zastúpenia vo výške ustanovenej osobitným predpisom. Súčasťou trov konania nie sú náklady na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody pred príslušným orgánom.

Podľa § 18 ods. 2 zodpovednostného zákona v aktuálnom znení náhrada škody zahŕňa aj náhradu účelne vynaložených trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom došlo k nesprávnemu úradnému postupu, ak tieto trovy konania priamo súviseli s nesprávnym úradným postupom; podľa ods. 3 rovnakého ustanovenia súčasťou trov konania sú aj trovy právneho zastúpenia, ktoré zahŕňajú účelne vynaložené hotové výdavky a odmenu za zastupovanie, ktorá sa určí ako tarifná odmena advokáta. Súčasťou trov konania nie sú náklady na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody pred príslušným orgánom.

Z ostatne citovaných zákonných ustanovení zodpovednostného zákona je zrejmé, že či už za účinnosti jeho znenia do alebo po 31.12.2012 súčasťou trov konania nie sú a neboli náklady na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody pred príslušným orgánom. Odvolací súd je preto názoru, že odvolacia námietka žalovanej týkajúca sa priznania trov právneho zastúpenia žalobcovi za úkon návrh na predbežné prejednanie náhrady škody je dôvodná, z ktorého dôvodu v súlade s ust. 220 O. s. p. napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v časti trov prvostupňového konania zmenil tak ako je to uvedené vo výroku tohto rozsudku odvolacieho súdu. V súlade s odvolacím návrhom teda nepriznal žalobcovi náhradu trov prvostupňového konania za uvedený úkon ani príslušiaci režijný paušál a DPH (pôvodne vyčíslené trovy právneho zastúpenia 729,25 eur - 88,74 eur = 640,51 eur + DPH 20% t. j. 128,10 eur = 768,61 eur).

V takto skončenom odvolacom konaní bol plne úspešný žalobca (žalovaná s odvolaním vo veci samej neuspela vôbec), preto mu podľa § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O. s. p. vzniklo aj právo na náhradu trov odvolacieho konania. Žalobca podal návrh na priznanie mu náhrady trov odvolacieho konania v sume 89,37 eur, pozostávajúcich z trov právneho zastúpenia za 1 úkon právnej služby (vyjadrenie k odvolaniu z 5.12.2014) po 81,33 eur a režijného paušálu (rok 2014) 8,04 eur a nakoľko takého uplatnenie náhrady trov právneho zastúpenia bolo súladné s ust. § 10 ods. 1, § 13a ods. 1 písm. c/, § 16 ods. 3 a § 18 ods. 3 Vyhl. č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (advokátskej tarify) a išlo o účelne vynaložené trovy konania, odvolací súd priznal žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania v požadovanej sume spolu s DPH 20% (keďže jeho splnomocnenkyňa je platcom DPH) tak, ako je to uvedené vo výroku tohto rozsudku odvolacieho súdu.

K prijatiu tohto rozsudku došlo pomerom hlasov 3 : 0, čiže jednomyseľne (čl. I § 3 ods. 9 posledná veta zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch v znení neskorších zmien a doplnení).

Poučenie:

Tento rozsudok nemožno napadnúť odvolaním.